

Arrest

nr. 345 254 van 22 april 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X
beiden handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X, X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en J. BRAUN
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 oktober 2020 in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X, X en X hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Minister van Asiel en Migratie, van 3 september 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlagen 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaten D. ANDRIEN en J. BRAUN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 18 november 2019 toe op het Belgische grondgebied en dienden op 26 november 2019 verzoeken om internationale bescherming in.

1.2. Uit de beschikbare gegevens blijkt dat aan verzoekers op 24 januari 2019 internationale bescherming werd verleend in Griekenland.

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 29 januari 2020 beslissingen waarbij de in punt 1.1. vermelde verzoeken om internationale bescherming

'niet-ontvankelijk' werden verklaard (internationale bescherming in een andere EU Lidstaat). Het beroep tegen deze beslissingen werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen in zijn arrest van 7 juli 2020 (RvV 7 juli 2020, nr. 238 107).

1.4. De gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie trof op 3 september 2020 beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlagen 13*quinquies*). Verzoekers werden hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormen de bestreden beslissingen, waarvan de motieven luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoeker:

"(...)

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,

naam : M.(...)

voornaam : B.(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Afghanistan

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 30/01/2020 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 07/07/2020 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

(...)"

Ten aanzien van tweede verzoekster en de 4 minderjarige kinderen:

"(...)

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,

naam : M.(...)

voornaam : S.(...).

+ 4 kinderen: M.(...), Z.(...) ((...));

M.(...), S.(...) ((...));

M.(...), S.(...) ((...));

M.(...), M.(...) ((...));

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Afghanistan

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 30/01/2020 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 07/07/2020 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen :

hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

(...)

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers onder andere de schending aan van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het 'hoger belang van het kind' en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekers formuleren hun grieven als volgt:

• Tweede grief

Volgens het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet: « Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ».

Deze bepaling is de omzetting van artikel 5 van de terugkeerrichtlijn: "Bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met: a) het belang van het kind; b) het familie- en gezinsleven; c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement".

(...)

De bestreden beslissingen bevatten geen belangenafweging, terwijl er in de onderhavige zaak bijzondere omstandigheden zijn waarmee de tegenpartij rekening had moeten houden.

(...)

Volgens de Raad van State (arrest nr. 234.164 van 17 maart 2016): « 11.... la compétence du requérant pour l'adoption d'un ordre de quitter le territoire n'est pas une compétence entièrement liée, y compris dans les cas où l'article 7, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980 précitée prévoit qu'il « doit » adopter un tel acte. Même dans ces hypothèses, le requérant n'est en effet pas tenu d'édicter un ordre de quitter le territoire s'il méconnaît les droits fondamentaux de l'étranger puisqu'aux termes de l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 précitée, qui transpose à cet égard l'article 5 de la directive, c'est « lors de la prise d'une décision d'éloignement » et non pas de « l'éloignement » lui-même - par hypothèse forcé -, que le ministre ou son délégué doit, le cas échéant, tenir « compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné ». Cette thèse semble confortée par le considérant 6 de l'exposé des motifs de la directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008 précitée qui indique notamment que « conformément aux principes généraux du droit de l'Union européenne, les décisions prises en vertu de la présente directive devraient l'être au cas par cas et tenir compte de critères objectifs, ce qui implique que l'on prenne en considération d'autres facteurs que le simple fait du séjour irrégulier ».

(...)

Ten tweede geven de bestreden beslissingen uitvoering aan de terugkeerrichtlijn en vormen een verwijderingsbesluit op grond van artikel 74/13 van de wet. Artikel 5 van de terugkeerrichtlijn en artikel 74/13 van de wet vereisen dat er rekening wordt gehouden met de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land wanneer een verwijderingsbesluit wordt genomen/ de terugkeerrichtlijn ten uitvoer wordt gelegd. Volgens artikel 62§2 van de Vreemdelingenwet moeten de terugkeerbesluiten worden gemotiveerd, waarbij rekening wordt gehouden met de in artikel 74/13 genoemde elementen. Op dezelfde manier is artikel 12.1 van de terugkeerrichtlijn van toepassing.

Het feit dat het administratief dossier een nota "Evaluatie artikel 74/13" zou bevatten, is niet voldoende. De terugkeerbesluiten moeten in hun schriftelijke motivatie de elementen bevatten waarmee de wederpartij rekening heeft gehouden met de gezondheidstoestand van verzoekers en het hoger belang van hun kinderen."

2.2. Verzoekers slagen er in hun middel niet in te weerleggen dat hun beroep tegen de onontvankelijkheidsbeslissing van de commissaris-generaal werd verworpen. Zij weerleggen evenmin de pertinente vaststelling dat zij niet in het bezit zijn van de door artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten. De gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister was dus in beginsel verplicht hen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

2.3. *In fine* stellen verzoekers echter dat alle motieven schriftelijk moeten worden weergegeven en zij zijn van oordeel dat de beslissingen onvoldoende gemotiveerd zijn:

“De terugkeerbesluiten moeten in hun schriftelijke motivatie de elementen bevatten waarmee de wederpartij rekening heeft gehouden met de gezondheidstoestand van verzoekers en het hoger belang van hun kinderen”

Verzoekers voeren hiermee impliciet, doch duidelijk de schending aan van de formele motiveringsplicht. De formele motiveringsplicht houdt in dat de administratieve overheid in de akte zelf de juridische en feitelijke overwegingen dient op te nemen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen en dit op afdoende wijze zodat verzoekers een oordeel kunnen vellen over de deugdelijkheid van deze motieven.

2.4. Het door verzoekers geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt dan weer het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

2.5. Aangezien de overheid in toepassing van voormelde bepaling bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten in het bijzonder rekening moet houden met de eerbiediging van de fundamentele rechten van de betrokkene, komt het haar toe duidelijk toe te lichten op welke wijze rekening werd gehouden met de elementen die in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet zijn opgenomen.

2.6. Volgens verzoekers is het niet voldoende dat het administratief dossier een synthesenota *“Evaluatie artikel 74/13”* bevat en dient dit uitdrukkelijk in de beslissingen te worden aangegeven.

2.7. In haar nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt op de kritiek van verzoekers:

“(…)

Betreffende de vermeende schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, laat verweerder gelden dat deze bepaling luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een land.”

Dit artikel is een algemene bepaling die een individueel onderzoek noodzakelijk maakt en er op gericht is te waarborgen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk kan beroepen op de hierin vermelde elementen. Verzoekende partij levert dit bewijs niet. Uit het administratief dossier blijkt verder dat het Bestuur, alvorens de bestreden beslissing te nemen, een onderzoek conform artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft uitgevoerd. Die evaluatie luidt als volgt:

- *Hoger belang van het kind : Betrokkene verblijft in België met haar vier minderjarige kinderen. Het is in het hoger belang van de minderjarige kinderen om bij de beide ouders te blijven en mee gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.*
- *Gezins- en familieleven : Betrokkene verblijft in België met haar echtgenote en hun vier minderjarige kinderen. Zij maken allen het voorwerp uit van het bevel om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg blijft de gezinskern behouden. Daarnaast verklaarde betrokkene een zus in Griekenland te hebben, waar betrokkene zelf reeds internationale bescherming geniet. Bijgevolg wordt zij bij een terugkeer naar Griekenland herenigd met haar zus, die echter niet tot de gezinskern behoort. Daarnaast verklaarde zij twee neven in Duitsland te hebben, maar die behoren evenmin tot de gezinskern. Betrokkene gaf tevens aan dat ze wenste dat haar kinderen in België naar school zouden gaan. Het recht op onderwijs strekt er evenwel niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren. Evenmin kan er uit het recht op onderwijs worden afgeleid dat verblijfsrecht moet worden verleend indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn. Bovendien blijkt nergens dat in het land van herkomst geen onderwijs kan worden verkregen.*
- *Gezondheidstoestand : Betrokkene legde bij het CGVS medische documenten neer. De DVZ is op heden evenwel niet in het bezit van medische documenten, al dan niet voorgelegd tijdens zijn gehoor bij het CGVS. Op heden is de DVZ dus niet in het bezit van informatie waaruit blijkt dat betrokkene in de onmogelijkheid verkeert om te reizen, noch bevat het administratief dossier een aanvraag 9ter. Bovendien stipuleert artikel 74/14 dat zo nodig de termijn om het grondgebied te verlaten verlengd kan worden om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie. Indien betrokkene om medische redenen niet verwijderd kan worden, komt het hem toe*

om de DVZ hiervan op de hoogte te brengen en de nodige medische bewijsstukken aan te brengen. Bovendien geniet betrokkene reeds internationale bescherming in Griekenland en maakt zij het niet aannemelijk daar geen toegang te hebben tot de nodige gezondheidszorg. = Betrokkene geniet reeds internationale bescherming in Griekenland en zal dus niet gedwongen verwijderd worden naar het land van herkomst.” Verzoekende partij toont niet aan met welke elementen het Bestuur geen rekening gehouden zou hebben bij het nemen van de bestreden beslissing. Verder kan uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet slechts worden afgeleid dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, zoals in casu, rekening dient te houden met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Een schending van de artikel 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 5 Terugkeerrichtlijn wordt niet aannemelijk gemaakt.(...)”

2.8. De Raad stipt aan dat de verwerende partij zich er niet toe kan beperken in haar nota met opmerkingen te verwijzen naar een synthesenota in het administratief dossier. De bestreden beslissing bevat immers geen enkele indicatie dat een evaluatie van de elementen uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet heeft plaatsgevonden. Door louter te oordelen dat de belangenafweging conform artikel 74/13 van de vreemdelingenwet genoegzaam blijkt uit het administratief dossier, miskennen de bestreden beslissingen de draagwijdte van de formele motiveringsplicht (cf. RvS 12 februari 2024, nr. 258.767).

2.9. Verzoekers kunnen worden bijgetreden waar zij stellen dat de schriftelijke motivering van de terugkeerbesluiten minstens indicaties moeten bevatten dat een effectieve belangenafweging heeft plaatsgevonden.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Dit geeft aanleiding tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Een onderzoek van de overige 'grievens' uit het middel kan geen aanleiding geven tot een ruimere nietigverklaring waardoor deze niet verder dienen te worden onderzocht.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 3 september 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlagen 13*quinquies*) worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig april tweeduizend zesentwintig door:

F. TAMBORIJN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN